

Arrest

nr. 207 855 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018, datum waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29 mei 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op dezelfde dag wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een afzonderlijk beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 10 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, ter kennis gebracht aan verzoeker op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer D. S., R., geboren te Havana op (...) 1981 , onderdaan van Cuba , wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg, feit(en) waarvoor hij op 13.12.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met probatieuitstel gedurende 3 jaar (herroeping probatieuitstel 11.06.2012)

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 11.06.2012

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

-gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg, feit(en) waarvoor hij op 13.12.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met probatieuitstel gedurende 3 jaar (herroeping probatieuitstel 11.06.2012), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

-hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

-bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats.

-Betrokkene heeft een partner en kinderen. Deze zijn gerechtigd tot verblijf en komen op bezoek in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

-Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner en kinderen, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

-De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2009 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 02.09.2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard

-Naar aanleiding van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2012 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 26.09.2012 een beslissing tot niet in overwegingneming genomen door het gemeentebestuur van Antwerpen

-De derde aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2015 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 29.05.2015 onontvankelijk verklaard

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, V. D., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven en de directeur van het gesloten centrum voor illegalen 127bis, om betrokkene vanaf 15.07.2015 te doen opsluiten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar verzoeker bij aanvang van de uiteenzetting van zijn middel verwijst naar "art 3, 5 en art 8", hij niet *in concreto* aanduidt op welke rechtsregels hij doelt zodat dit middelonderdeel in die mate onontvankelijk is.

2.2 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van het middel zet hij het volgende uiteen:

"III.1. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoeker diende een beroep in tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn regularisatieaanvraag.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wenst immers eerst het resultaat van deze procedure af te wachten.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn op de zitting.

Dat hij het recht heeft om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die dit beroep inhouden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

“Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat “Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene”, aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.”

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!”

2.3 Verzoeker betoogt dat hij het resultaat van het beroep, ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn regularisatieaanvraag, wenst af te wachten en beroept zich op artikel 6 van het EVRM. Echter, aangaande artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van dit artikel, zodat deze bepaling niet nuttig kan worden aangevoerd en het betoog niet dienstig is. Wat de rechtspraak van de Raad betreft, kan het volstaan erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswerking kennen.

Bovendien heeft het annulatieberoep tegen de onontvankelijk verklaarde regularisatieaanvraag geen automatisch schorsende werking en de beslissing wordt tot aan de nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Ten overvloede merkt de Raad op dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op 20 augustus 2018 bij arrest met nummer werd verworpen door de Raad.

2.4 Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ter adstruering hiervan betoogt verzoeker het volgende:

“III.2. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die over verblijfsrecht in België beschikt.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om onvoldoende rekening te houden met het feit dat de partner en kinderen van verzoeker verblijfsrecht hebben in België!

Bovendien schendt men flagrant het rechtszekerheidsbeginsel! De bestreden beslissing vermeldt immers het volgende:

“Betrokkene heeft een partner en kinderen. Deze zijn gerechtigd tot verblijf en komen op bezoek in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten en van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.”

Verwerende partij schendt flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door, langs de ene kant te stellen dat er geen sprake is van art 8 EVRM en langs de andere kant dit wel te erkennen, maar hier geen rekening mee te houden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Een eventuele terugkeer van verzoeker zou immers een schending uitmaken van art 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK.

Verzoeker, zijn partner en kinderen vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoeker heeft een leven opgebouwd, samen met zijn partner en kinderen. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Dat verwerende partij hier echter onvoldoende rekening mee houdt, alhoewel men op de hoogte is van het feit dat de partner van verzoeker en zijn kinderen verblijfsrecht hebben in België!

Men stelt dat een dossier grondig en individueel onderzocht dient te worden maar laat dit na te doen. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Cuba, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

¹ Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Cuba zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen! Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar haar Cuba, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Het is opvallend dat verwerende partij wel weet heeft van het feit dat de partner van verzoeker en zijn kinderen verblijfsrecht hebben in België maar dat zij hier weigeren hiermee voldoende rekening te houden in het dossier van verzoeker. Dat dit getuigt van het feit dat er geen zorgvuldig onderzoek verricht is in het dossier van verzoeker!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij verwijst naar lid 2 en stelt dat verzoeker reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van strafbare feiten en dat dit hun inmenging zou verantwoorden.

Dit is flagrant onredelijk! De strafbare feiten waarnaar verwerende partij dateren reeds van 2010, in casu vijf jaar geleden.

Dat verzoeker zijn verantwoordelijkheden heeft opgenomen en zichzelf aan de gevangenis in Antwerpen heeft aangeboden om zijn straf volledig uit te zitten.

Dat hij zijn leven gebeterd heeft en de Belgische wetgeving respecteert.

Dat hij de fout die hij in het verleden begaan heeft erkent maar zijn straf heeft uitgezeten en ondertussen ettelijke jaren samenleeft met zijn partner en kinderen en zich geen enkel strafbaar feit meer heeft voorgedaan.

Verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij het Non bis in idem-principe dient te respecteren!

Verzoeker werd reeds gestraft voor zijn verleden, dit een tweede keer weerhouden is onredelijk en een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Cuba onmogelijk maken!

De partner van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, mevrouw is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoeker.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Cuba, hij verplicht zou zijn om zijn partner en kinderen achter te laten. Waar zou hij bovendien terecht kunnen en wat zou er met hun kinderen gebeuren?! Het jongste kind is amper 4 maanden oud!

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker en hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Het is hemeltergend dat er onvoldoende of geen rekening wordt gehouden met de relatie die verzoeker al zeer lange tijd met zijn partner heeft, gewoon om te vermijden dat men hier dan zou moeten op antwoorden in de bestreden beslissing.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Cuba zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

III.3. Schending van de rechten van het kind

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoeker hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben een recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het

toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met hun vader te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin!

Hoe kunnen de kinderen van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij teruggestuurd wordt naar Cuba en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken??

Dat zij hier opgroeien en niets anders kennen dan de Belgische cultuur!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had

also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Congo en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.

III.4. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissingen van DVZ getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."2

2 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnels van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat de partner en kinderen van verzoeker legaal op het grondgebied verblijven.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de bestreden beslissing bijgevolg onterecht werd genomen!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

Men stelt immers het volgende: "Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België"

Verzoeker meent dat met dit argument elke in België illegaal verblijvende vreemdelingen een bevel kan worden betekend zonder termijn.

Volgens art. 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

Dat deze lijst op geen enkel punt toepasbaar is op verzoeker!

Hij heeft in België nooit enige valse naam opgegeven.

Verzoeker woont samen met zijn partner en kinderen en is zichzelf gaan aangeven bij de gevangenis.

Dat dit bovendien flagrant fout is van de tegenpartij! Verzoeker heeft steeds verbleven bij zijn partner en stond daar ook ingeschreven, zoals blijkt uit de samenstelling van gezin en het feit dat er een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden in het dossier van verzoeker.

Dat het dan ook flagrant onjuist is van verwerende partij om te stellen dat er een risico op onderduiken zou bestaan!

Dat het adres van verzoeker wel degelijk gekend is en verwerende partij het motiveringsbeginsel dan ook flagrant schendt door het tegengestelde te beweren!

(...)

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!!"

2.5 Verzoeker verwijst, wat de concrete elementen *in casu* betreft, naar de aanwezigheid van zijn partner en kinderen die verblijfsrecht hebben in België. Zij vormen naar zijn mening een duurzame gezinscel en mogen niet uit elkaar worden gehaald. Indien verzoeker wordt geacht om terug te keren naar Cuba, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties en van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, aldus verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdende met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet

sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst in zijn betoog ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Eveneens verwijst verzoeker naar het rechtszekerheidsbeginsel, hetgeen een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet kan bijgetreden worden waar hij telkenmale herhaalt dat er in de motivering geen rekening gehouden is met zijn partner en zijn kinderen. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: *“-Betrokkene heeft een partner en kinderen. Deze zijn gerechtigd tot verblijf en komen op bezoek in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner en kinderen, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.”*

Bijgevolg blijkt uit de bestreden beslissing dan ook dat wel degelijk een individueel en grondig onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker citeert overigens zelf uit de bestreden beslissing. Het bestaan van het gezinsleven wordt ook niet betwist. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geeft aan dat een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner en kinderen, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag. Het is ook niet omdat het gezinsleven wordt erkend en toch werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. De gemachtigde heeft de door verzoeker aangehaalde elementen wel degelijk overwogen, maar is tot het besluit gekomen dat dit de afgifte van de bestreden beslissing niet verhindert. Dat verzoeker een andere mening is toegedaan, toont niet afdoende aan dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Waar verzoeker zich toespitst op het motief dat hij reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van strafbare feiten en uiteenzet dat hij zijn verantwoordelijkheden heeft opgenomen, stelt de Raad vast dat hij het motief in wezen niet betwist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker op strafrechtelijk gebied reeds een veroordeling opliep, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verhindert om hieruit op verblijfsrechtelijk vlak conclusies te trekken. Het adagium *“non bis in idem”* belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Het bevel om het grondgebied te verlaten is geen straf, maar een administratieve maatregel. Verzoekers persoonlijke inschatting van zijn situatie toont geen schending aan van het redelijkheids- of het rechtszekerheidsbeginsel. Dat verzoeker de Belgische wetgeving respecteert en ondertussen geen strafbare feiten heeft gepleegd, bezorgt hem op zich geen verblijfsrecht.

Verzoeker betoogt verder dat er wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Cuba onmogelijk maken. Hij verwijst *in concreto* naar het verblijfsrecht van zijn partner in België, haar tewerkstelling en stelt dat zij financieel instaat voor hem. Verzoeker meent te worden verplicht om zijn partner en kinderen achter te laten of niet te weten waar hij zou terecht kunnen en wat er met hun kinderen zou gebeuren, de jongste is amper 4 maanden oud, zo stelt hij. Hij zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. In Cuba zouden zij niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen. De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert dat het slechts een tijdelijke scheiding zou betreffen. Dit motief weerlegt verzoeker niet. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog overigens ook niet aan dat de kinderen en zijn partner hem niet (tijdelijk) zouden kunnen vergezellen, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, wat een hoger aanpassingsvermogen impliceert. Verzoeker brengt ook geen bewijs bij van de tewerkstelling van de partner. Evenmin zet verzoeker *in concreto* uiteen op welke wijze hun verblijfsrecht verhindert dat zij verzoeker (tijdelijk) kunnen vergezellen of minstens kunnen opzoeken.

Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staaft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoot. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoot dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven uit de bestreden beslissing niet afdoende zijn als een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker verwijst in een derde onderdeel naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om vervolgens de schending aan te voeren van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), hetgeen tevens blijkt uit de hoofding van dit onderdeel. De Raad merkt echter op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)). Het betoog van verzoeker in het derde onderdeel is dan ook niet dienstig.

In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. De Raad merkt vooreerst op dat dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending van een concreet beginsel wordt aangevoerd.

Opnieuw verwijst verzoeker naar het zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt hij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het feit dat de partner en de kinderen van verzoeker legaal op het grondgebied verblijven, evenals dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen. Zoals hoger uiteengezet, blijkt wel degelijk dat rekening wordt gehouden met de elementen die verzoeker naar voren schuift zodat hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aantoot.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel en spitst hij zijn betoog toe op het motief waarin wordt gesteld dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Nog daargelaten de vraag of het betoog van verzoeker kan worden gevolgd, stelt de Raad vast dat zowel wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, als wat de terugleiding naar de grens betreft, verzoeker niet ingaat op de overige motieven van deze onderdelen. Deze overige motieven worden dan ook niet betwist en zijn, zelfs al zou de Raad het betoog van verzoeker gegrond achten, afdoende om het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te schragen. Bovendien stelt de Raad vast dat artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet het risico op onderduiken motiveert om welke reden geen termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont het belang

niet aan bij een grief in die zin aangezien de termijn, voorzien in § 1 van voormeld artikel, hoe dan ook reeds is verstreken en verzoeker ondertussen is vrijgelaten.

Waar verzoeker doorheen zijn betoog verwijst naar arresten van de Raad, benadrukt de Raad nog dat de arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswerking hebben.

Een schending van de motiveringsplicht en van de aangehaalde beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN